

Det europæiske Genopbygningsprogram modtagne gæveydelse omhandlede udvalg (i stedet for Stæhr Johansen).

(Jfr. tidenden, sp. 1752).

Valgt blev: *Weikop*.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om forældelse af ydelse i henhold til eengangsskatte-
loven.*

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 525; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1761).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hans Knudsen: Det foreliggende lovforslag om forlængelse af forældelsesfristen for krav i henhold til eengangsskatte-loven er ikke det første forslag af denne art, folketinget stilles overfor. Allerede i 1950 var den normale forældelsesfrist, den, der gælder efter loven af 1908 om forældelse af visse fordringer, udløbet ikke alene for eengangsskattekravenes vedkommende, men også for krav i henhold til formueopgørelsesloven af 22. juli 1945. Den daværende rigsdag forlængede i 1950 fristerne med 2 år, men de slog ikke til. I 1952 måtte rigsdagen igen forlænge fristerne, og det blev da med 3 år. Nu står vi overfor et lovforslag om en ny forlængelse for 3 år. Det drejer sig om eengangsskatningen, men jeg går ud fra, at hvis de sidste efterbetalingssager fra formueopgørelsen i juli 1945 ikke er afsluttet, må man vente et forslag om forlængelse også af fristen for disse krav forældelse i løbet af foråret.

Jeg skal ikke her gentage de mange beklagelser og betænkeligheder, der tidligere har været fremført overfor nødvendigheden af disse forlængelser. Selvom man stærkt må beklage, at en eengangsskatning fra 1945 endnu i 1955 ikke er helt afviklet, ville det være helt urimeligt, om man på grund af forældelse lod de sidste sager falde bort. Det ville specielt være urimeligt, om de skatteydere, der i første omgang slap for at udrede eengangsskatten, fordi deres formuestigning blev helt eller delvis konfiskeret, f. eks. på grund af værnemageri, skulle

slippe for eengangsskatningen, hvis konfiskationen senere ophæves.

Da vi for 3 år siden forlængede forældelsesfristerne, var der efter det oplyste ca. 1 500 sager tilbage. Jeg går ud fra, at langt det største antal af disse 1 500 sager nu er afsluttet, således at der kun er nogle få specielle sager tilbage. Uanset antallet kan vi dog heller ikke lade de sidste slippe fri for eengangsskatningen. Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til gennemførelse, idet jeg udtaler håbet om, at de få sager, der endnu er tilbage, meget snart kan afvikles.

Thorkil Kristensen: Jeg kan i almindelighed tiltræde de betragtninger, der er fremført af den ærede ordfører for socialdemokratiet. Specielt er det naturligvis rigtigt, at de, der er dømt for værnemageri, ikke af den grund skal kunne slippe for en almindelig skat, som andre må betale. Det er beklageligt, at afviklingen af disse sager trækker så længe ud. Det fremgår af den skriftlige fremsættelse, at man endda ikke føler sig helt sikker på, at alle sager vil være færdigbehandlet, når de 3 år, hvormed fristen nu foreslås forlænget, er udløbet. Dels under hensyn hertil, dels under hensyn til visse principielle betragtninger vedrørende spørgsmålet om forældelse er der indenfor mit parti udtrykt ønske om en kort udvalgsbehandling. Man har bl. a. rejst det spørgsmål, om det er nødvendigt at gennemføre en generel forlængelse af forældelsesfristerne af hensyn til det meget begrænsede antal sager, der er løbende, eller om der kunne træffes en mere speciel ordning; efterhånden som fristerne bliver meget langvarige, bør disse og visse andre spørgsmål måske tages under overvejelse.

Det fremgår af finansministerens fremsættelse, at der er nogen uklarhed med hensyn til, hvornår forældelsesfristerne egentlig udløber. Dette spørgsmål kunne man måske også få klaret under en kort udvalgsbehandling.

Jeg beklager, at lovforslaget er fremsat så sent; det antydes i fremsættelsen, at forældelsesfristen for krav i henhold til eengangsskatte-loven muligvis udløber allerede 1. februar i år, altså om små 2 uger, men en hurtig udvalgsbehandling må der vel kunne blive tid til.

[Thorkil Kristensen.]

Med denne specielle bemærkning skal jeg iøvrigt tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Poul Møller: Det er efter det konservative folkepartis opfattelse betænkeligt, hvis lovgivningsmagten efterhånden gennemfører altfor mange forskellige forældelsesfrister. Det er et af de områder, hvor der gerne skulle være klare retningslinier. Hvis vi vedtager dette lovforslag, som det er foresat, vil vi nu have for skattekravs vedkommende 1908-lovens almindelige 5 års forældelsesfrist; vi vil have forældelsesfristen for eengangsskattekrav på 11 år, og vi vil have, foreløbig i hvert fald, en forældelsesfrist på 10 år for krav efter formueopgørelsesloven af 22. juli 1945. Jeg vil gerne i den forbindelse spørge, om det er den højtærede finansministers hensigt at fremsætte forslag om forlængelse af denne forældelsesfrist, som såvidt jeg kan skønne udløber her i forsommeren. Derudover har vi så den almindelige forældelsesfrist efter Danske Lov 5-14-4 på 20 år.

Det er i sig selv beklageligt, at vi skal have en sådan uorden i lovgivningen vedrørende forældelse, men hertil kommer, at vi ved at gennemføre dette lovforslag når frem til året 1958, d. v. s. 13 år efter landets befrielse, og stadig kan vi rejse krav om en ekstraordinær lang forældelse af eengangsskatteydelserne. Hovedbegrundelsen for at forlænge fristen er først og fremmest, at en tidligere dømt kan få sin sag genoptaget og blive frifundet eller få det konfiskerede beløb nedsat, og dette kan komme til at påvirke eengangsskattekravet. Det er både naturligt og rimeligt, for vi ønsker alle, at borgerne skal stilles lige, også i henseende til skattekrav, men i virkeligheden vil vi aldrig selv ikke ved en yderligere 3-årig forlængelse, kunne gardere os mod sagernes genoptagelse senerehen. Vi vil kunne risikere 20, 30, 40 år frem i tiden, at sager fra retsopgøret, værnemagersager, efterbetalingssager o. lign. bliver genoptaget og bliver be-

dømt anderledes. Min gruppe vil derfor meget gerne udbede sig en kort udvalgsbehandling for at få undersøgt, om det virkelig skulle være nødvendigt udfra dette synspunkt at gennemføre en generel forlængelse.

Jeg tror, vi kan være enige om, at der ikke er grund til at forlænge forældelsesfristen i de tilfælde, hvor det skyldes administrationen selv, at kravet ikke er blevet gjort gældende i tide. Der kan f. eks. være gået 5 år, uden at man har opdaget, at man har foretaget en fejlregning. Det ville være urimeligt, om man da på grundlag af denne ekstraordinært lange forældelsesfrist 8—9 år efter skulle kunne sige til en mand: vi regnede forkert dengang, og du skal betale så og så meget mere, end vi dengang ansatte dig til.

Hvis vi ser bort fra alle disse tilfælde, hvor det i virkeligheden ikke er begrundet at forlænge forældelsesfristen, bliver tilbage de tilfælde, hvor det ikke skyldes ministeriet, at de pågældende krav er ved at blive forældet. Da er det et spørgsmål, om ikke 1908-lovens forældelsesbestemmelser er tilstrækkelige. Ifølge lovens § 2 regnes forældelsesfristen fra den tid, da fordringen af fordringshaveren kan kræves betalt. Det er et spørgsmål, om man kan kræve, at en mand, der i 1955 frikendes for værnemageri, medens han tidligere har været dømt derfor, skal betale eengangsskat før 1955. Det kan man givetvis ikke, og det vil sige, at forældelsesfristen først skal løbe fra det tidspunkt, da den frifindende dom foreligger.

Det er også et spørgsmål, om ikke § 3 i forældelsesloven af 1908 er tilstrækkelig til at yde administrationen det, den her har krav på. Ifølge § 3 suspenderes den 5-årige forældelse, når fordringshaveren er i utilregnelig uvidenhed om sit krav. Jeg kan huske, at den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, i 1952 protesterede mod, at man i disse sager skulle kunne sige, at finansministeriet var i „utilregnelig uvidenhed“. Det forstår jeg i og for sig godt, men det var dog værre, om ministeriet havde været i tilregnelig uvidenhed. Det at være utilregnelig er ikke altid nogen

[Poul Møller.]

skade til. Det er vel derfor et spørgsmål, om ministeriet har brug for denne ny lov. Ministeriet har været i utilregnelig uvidenhed, jfr. § 3 i 1908-loven, om visse krav på eengangsskat, indtil revisionsudvalget eller domstolene har foretaget en sådan ændring i retsgrundlaget, eventuelt i dommen eller i efterbetalingskravet, at der opstår et eengangsskattekrav. Man har været i utilregnelig uvidenhed, og derfor er det vel et spørgsmål, om ikke § 3 burde kunne finde anvendelse på disse sager.

Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, hvor mange sager der ligger i administrationen som uekspederede her ved fristens udløb. Hvis det ikke drejer sig om ret mange, og hvis man kun ønsker en garanti for fremtidig genoptagelse af værnemager-sager og nye revisionskrav, mener jeg, der måtte være et grundlag for at anvende 1908-lovens almindelige bestemmelser.

Med disse bemærkninger vil jeg tilsige lovforslaget en velvillig behandling i håb om, at vi kan få oplyst disse forhold under en kort udvalgsbehandling.

Bertel Dahlggaard: Efter at de to foregående ordførere har anmodet om udvalgsbehandling, finder jeg ingen anledning til at gå i enkeltheder, idet hele spørgsmålet om, hvorvidt man skal gå til en generel forlængelse eller en forlængelse med hensyn til specielle sager, jo vil kunne drøftes nærmere i udvalget. Jeg ønsker dog meget gerne at understrege, hvad også de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Poul Møller erkendte, at hvis man ikke går til en forlængelse af forældelsesfristen, vil det uvægerligt betyde en ulige behandling af skatteydere med iøvrigt ensartede forhold.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe finder, at den foreslåede forlængelse er nødvendig, og vi kan derfor gå ind for lovforslaget.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget, og jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at vi under en kort udvalgsbehandling får klaret de spørgsmål, der nu er stillet.

De ærede medlemmer hr. Hans Knudsen og hr. Poul Møller spurgte, hvor mange

sager det drejede sig om. Jeg har det ikke helt præsent, men jeg mener dog, vi har kendskab til henimod 100 sager, hvortil jo kommer, som det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på, at der kan fremkomme sager, vi endnu ikke har kendskab til. Derfor tror jeg ikke som det ærede medlem hr. Poul Møller, at vi kan klare os med de almindelige bestemmelser i forældelsesloven af 1908; det vil i hvert fald kunne give anledning til megen tvivl og mange retssager, og derfor tror jeg, man må sige, ligesom da spørgsmålet om forældelsesfristens forlængelse sidst var til behandling, at det sikreste er at gennemføre lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ankede over, at lovforslaget var lidt sent fremsat; det er jeg også ked af; det er desværre ikke nået at komme frem meget før, end det tilsvarende forslag kom, da det ærede medlem var finansminister.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Knudsen: Da der er fremsat ønske om en kort udvalgsbehandling, skal jeg foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 529; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1759).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Kalundborg): Ved fremsættelsen af dette lovforslag rettede den højtærede finansminister en tak til ordførerne for deres medvirken i det forberedende udvalg. Jeg tror, jeg har lov at kvittere for denne tak ved at sige, at vistnok alle de fire pågældende ordførere, som har deltaget i